

Süveg Szilvia

Bárcsak valaki újra előhívna!

Ú mint újra, U mint utazás, U mint utolsó.

Megszerveztem ezt az utat. Szeretem, ha precízen, rendben vannak a részletek. A fotót, amin világosbarna műszőrme kabátban állok a Fő téren, végül újra előhívtam. Az eredetijét az albumban hagytam. Az üzletben azt mondták, hogy már nem lesz tiszta. Ezen magamban nevettem. Pont jó, én sem vagyok az. Valóban elmosódott lett az arcom, de talán jobb is így. Mindig szerettem ezt a képet magamról, sokat nézegettem régebben is. Szerencse, hogy megőriztem a negatívját.

Én mindennek a negatívját őrzöm meg. A férjemből és a fiamból arra emlékszem a legtisztábban, amikor már nem voltak mellettem. Amikor még ott voltak, akkor mindig arra gondoltam, milyen lenne, ha nem lennének. Ki lennék én nélkülük? Amikor a fiam is elment, csak arra tudtam gondolni, amit végül nem mondtam el neki. Nem tudtam, vagy nem mertem? Most már mindegy.

Soha nem mondtam ki semmit egészen. A német nyelvkönyvek jutnak eszembe, ahol a mondatokból kihagyták az igéket, vagy a határozószókat, vagy a nemeket. Mikor mit. Lehet, hogy én is egy ilyen hiányos mondat vagyok, amit milliószor írtam fel a táblára az órán? Várom, hogy valaki beírja a pontozott részbe a megoldást. De a nyelvórákat már régen abbahagytam. A hiányzó rész kitöltetlen maradt. Pedig ma is elfogyott egy liter bor és kiürült a pálinkás üveg is. Elfogyott, kiürült.

Már elpakoltam mindent. Kikapcsoltam a hűtőt. Az ablakokat bezártam, a növényeket megöntöztem, behoztam a balkonról a paprikavirágokat is, kint már ilyenkor hideg van nekik, idebent talán tovább bírják. A bojleret lekapcsoltam, a gázt elzártam. A fényképet lamináltattam, úgy azért tovább megmarad. Ráírtam a születésem évét és az idei évet. Minden készen az utazáshoz. Majd lesétálok a Duna-partra és a fotót egy fához erősítem, hogy tudják itt voltam, de már nem vagyok itt. Aztán elutazom. Ha szerencsém van, és jó a sodrás, elérhetek egészen a Fekete-tengerig.

H mint holnap, H mint hétfő, H mint ....